

Jana Nolčová

SCÉNÁŘ K ROZHLASOVÉ REPORTÁŽI

Zpracovaly: Kateřina Janušová, Magdaléna Volfová

„Moje nejdůležitější nemoc byla, že jsem se narodila v Ústí nad Labem.“

Paní Jana Nolčová, narozená 28. 5. 1946, neměla zrovna růžové dětství. V době jejího narození zažívalo zdravotnictví v pohraničí krizi nejen kvůli nedostatku zkušeného personálu, ale i zdravotnických nástrojů. Pamětnice měla jediné štěstí, že si ji její maminka po porodu vzala včas domů.

„Protože byl ten odsun Němců. Tak vyházeli všechny zdravotní sestry Němky a do ústecké porodnice byly pozvány „děvuchy“, které – která chcete být sestra, pojďte k nám. Ale zapomněli je instruovat, že když měří miminko, které má úplavici, musí po něm teploměr utřít teploměr lihovým..... lihu, že jo, umýt lihem. A tak tyto sestry to roznesly a já jsem vlastně jediná, která žiju z 28 dětí, které se tam v tom týdnu narodily.“

Už v tomto raném věku pro ni hodně znamenala její rodina.

„My jsme jezdili z Ústí nad Labem do toho Tábora, k dědečkovi a babičce, že jo, jsme jezdili vlakem, protože my jsme na auto neměli. A ta cesta probíhala osobním vlakem, protože tenkrát vlastně bylo, ten vlak byl dost drahej. 16 Kč stál Ústí – Praha, 16 Kč Praha – Tábor.“

Do Tábora se pamětnice přestěhovala roku 1960 a zde chodila na Střední průmyslovou školu strojní a stavební. Také si užívala společenských zábav, jako byly třeba čaje o páté. Na tyto akce chodila mladá Jana do dnešní budovy hotelu Grand, kde tradičně hrála živá hudba.

„Když nám bylo 18 a 19 vlastně že jo, tak my jsme nemohly přijít do školy namalovaný nebo natřený nehty nebo podmalovaný oči. Nee, kdo takhle to nesmyly večer, když jsme byly na těch čajích nebo nás páni profesori viděli, že odcházíme z čajů a to tak – paní Weistfeitová pojďte nám říct, když jste měla čas jít si zatrdlovat, tak jestli jste se naučila tuto otázku.“

Kvůli své milované rodině se paní Nolčová snažila o spořádaný život v mezích pravidel a zákonů.

„Normální človíček žil tak jako ve strachu, protože dělat hrdinu dokážou lidé, kteří nemusí brát ohled na rodinu.“

„My jsme byli rodina, která se snažila nějak přežít bez ztráty kytičky.“

Ono totiž rodina je mnohdy to jediné, na čem nakonec záleží.

Gymnázium Pierra de Coubertina

nám. Františka Křížáka 860, Tábor

390 01